

**UCHWAŁA NR XII/108/2019
RADY GMINY W TUCZĘPACH**

z dnia 19 września 2019 r.

w sprawie odpowiedzi na skargę wniesioną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach za pośrednictwem Rady Gminy Tuczępy na Uchwałę Nr XXXVIII/253/2017 z dnia 15 grudnia 2017 roku w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Tuczępy, opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Świętokrzyskiego z dnia 22 grudnia 2017 roku poz. 4111.

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U.2019.506 t.j. z dnia 2019.03.14) w zw. z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U.2018.1302 t.j. z dnia 2018.07.04), Rada Gminy Tuczępy uchwala co następuje:

§ 1.

1. Rada Gminy Tuczępy wnosi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach odpowiedź na skargę Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Busko-Zdrój na Uchwałę Rady Gminy Tuczępy Nr XXXVIII/253/2017 z dnia 15 grudnia 2017 roku w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Tuczępy, opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Świętokrzyskiego z dnia 22 grudnia 2017 roku poz. 4111.

2. Odpowiedź na skargę stanowi Załącznik do niniejszej Uchwały.

§ 2.

Wykonanie Uchwały powierzono Wójtowi Gminy Tuczępy. Rada Gminy Tuczępy niniejszym potwierdza czynności dokonane w tej sprawie przez Wójta, w tym wniesienie skargi do WSA w Kielcach.

§ 3.

Uchwała wchodzi z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy

mgr Klaudia Pałka

Załącznik do uchwały Nr XII/108/2019
Rady Gminy w Tuczępach
z dnia 19 września 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach

ul. Prosta 10
25-366 Kielce

Skarżący: Prokurator Rejonowy w Busku Zdroju
ul. Kościuszki 5
28-100 Busko Zdrój

Strona przeciwna: Rada Gminy w Tuczępach

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. 2018.1302 t.j. ze zm.) oraz art. 18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym w załączeniu przekazuję, wraz z niniejszą odpowiedzią, skargę wniesioną przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Busku-Zdroju, ul. Kościuszki 5, 28-100 Busko-Zdrój na Uchwałę Nr XXXVIII/253/2017 z dnia 15 grudnia 2017 roku w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Tuczępy, opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Świętokrzyskiego z dnia 22 grudnia 2017 roku poz. 4111., wnosząc o oddalenie skargi w całości, jako nieuzasadnionej.

Uzasadnienie

Rada Gminy w Tuczępach w dniu 15 grudnia 2017 roku podjęła Uchwałę Nr XXXVIII/253/2017 w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Tuczępy.

Na przedmiotową Uchwałę w dniu 7 sierpnia 2019 roku Prokurator Rejonowy w Busku-Zdroju wniósł skargę.

Skarżący zarzucił w/w uchwale Rady Gminy Tuczępy naruszenie przepisów prawa tj.

art. 4 ust.1 i 2 oraz art. 5 ust.1 Ustawy z dnia 13 września 1996 roku w zw. z art. 7 i art.94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku w zw. z art. §115 oraz § 135 w zw. z § 143 oraz § 118 i § 137 w zw. z § 143 oraz § 149 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, jak i art. 18 ust.2 pkt 15 i art. 40 ust.1 Ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym – polegającej na zawarciu regulacji z przekroczeniem delegacji ustawowej przy określeniu obowiązków właścicieli nieruchomości, obowiązujących ich zakazów i nakazów oraz nieuprawnione powtórzenie, modyfikacje zapisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Mając na uwadze powyższe, wskazuje się co poniżej:

I. Zarzut nałożenia na właścicieli nieruchomości obowiązku selektywnego zbierania odpadów komunalnych.

Wykładania przedstawiona przez Skarżącego zmierza przede wszystkim do wysunięcia tezy, iż postanowienia Regulaminu narzucają na właściciela obowiązek **wyłącznie selektywnego** zbierania odpadów. W zaskarżonej Uchwale nie został ustanowiony obligatoryjny obowiązek selektywnego zbierania odpadów, tj. zobowiązujący właścicieli nieruchomości do **wyłączonego selektywnego zbierania odpadów komunalnych**. Rada Gminy jest uprawniona do określenia zasad prowadzenia selektywnego zbierania odpadów i powołany zapis Regulaminu zasad tych nie narusza. Priorytetowe założenia nowoczesnej gospodarki odpadami komunalnymi skupiają się przede wszystkim na minimalizacji wytwarzania odpadów, ich selekcji, celem ochrony środowiska - w czym mieści się niejako zalecenie Rady Gminy do selekcji odpadów. Przy analizie postanowień regulaminu istotne jest badanie celu i skutku wprowadzonej regulacji.

Jeżeli zapisy realizują ustawowy cel, jak w przypadku zaskarżonego regulaminu, nie są ważne, nawet jeśli występują w nich pewne nieścisłości językowe. W tym kontekście zapis stanowiący o tym, że właściciele nieruchomości zobowiązani są do selekcjonowania odpadów komunalnych wyraża jedynie oczekiwany przez Gminę kierunek działania, z uwagi na ogólny cel ustawodawcy (por. wyrok NSA z dnia 9 grudnia 2016 roku, sygn. II OSK 755/15).

II. Zarzut modyfikacji Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku poprzez pominięcie zapisu – „przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą do ruchu pieszych (...)”.

Zaproponowana przez Skarżącego wykładnia prawa zmierza faktycznie do kwestionowania jasnej i zupełnej normy ustawowej tj. art. 4 ust. 2 pkt 1b. Regulamin może precyzować wyłącznie szczegółowe zasady dotyczące uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego, zaś art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy zobowiązuje właścicieli nieruchomości do uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, wskazując że za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości i właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych.

Brak przytoczenia przepisów ustawowych w całości nie może być utożsamiane z modyfikacją regulacji ustawowych. W niniejszej uchwale stało się konieczne takie przytoczenie przepisów, w określonym zakresie, tak aby regulamin stał się czytelny i zrozumiały. Jednocześnie podkreślenia wymaga okoliczność, iż zakaz powtórzeń nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego. W analizowanej sprawie, co najwyżej, istnienie powtórzeń ma charakter nieistotnego naruszenia prawa. Zgodnie ze stanowiskiem komentatorów istotne naruszenie technik prawodawstwa, dotyczy reguł określanych w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (dalej: "TK") mianem "rudymenarnych kanonów techniki prawodawczej" (zob. np. postanowienie TK z 27.04.2004 r., P 16/03; OTK-A 2004/4/36), nakaz przestrzegania których postrzegany jest jako jeden z elementów konstytucyjnej zasady prawidłowej legislacji (por. T. Zalasinski, Zasady prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego, Warszawa 2008, s. 51). Podobne stanowisko zajął w doktrynie G. Wierczyński, zdaniem którego sytuacje, w których naruszone zostały ZTP, powinny być traktowane jako nieistotne naruszenie prawa, a sytuacje, w których wraz z naruszeniem ZTP doszło do naruszenia konstytucyjnych zasad tworzenia prawa – jako naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności aktu prawa miejscowego (zob. G. Wierczyński, Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz, Warszawa 2010, s. 29).

III. Zarzut powtórzenia istniejących regulacji ustawowych, ich modyfikacja i przekroczenie upoważnienia ustawowego – przy określeniu zasad mycia i naprawy pojazdów mechanicznych.

Podstawą ustawową dla uchwalenia określonych obowiązków był art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c u.c.p.g., który przewiduje, że regulamin powinien określać zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniemi i warsztatami naprawczymi. Przepis ten upoważnia zatem radę gminy do określenia w regulaminie zasad, tj. warunków, jakie muszą być spełnione, żeby mycie i naprawa pojazdów samochodowych poza myjniemi i warsztatami naprawczymi, były dopuszczalne. Chodzi tu przede wszystkim o warunki zapewniające zgodne z ustawą odprowadzanie nieczystości powstałych w wyniku mycia i naprawy pojazdów (zob. wyrok NSA z dnia 10 listopada 2009 r., sygn. akt II OSK 1256/09, dostępny w CBOSA <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>). W myśl powołanego przepisu organ gminy został więc upoważniony do wskazania wymogów dopuszczalności mycia i naprawy pojazdów poza myjniemi i warsztatami, mających na celu zapewnienie ochrony środowiska i ludzi przed zagrożeniem zanieczyszczeniem lub uciążliwościami stwarzanymi na skutek wykonywania tych czynności (zob. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II SA/Bd 877/18, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Odnosząc się do przytoczonych w Uchwale regulacji zawartych w ustawie z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków, należy wskazać, iż uzasadnionym było zwłaszcza względami zapewnienia komunikatywności tekstu, za dopuszczalne powtarzanie w katach prawa miejscowego, takich zwłaszcza jak statuty czy regulaminy, innych regulacji normatywnych (zob. S. Wronkowska [w:], M. Zieliński, Komentarz do zasad techniki prawodawczej, Warszawa 2012, s.35 i 241).

IV. Zarzut powtórzenia istniejących regulacji i ich modyfikacji przy określeniu warunków zwolnienia osób utrzymujących zwierzęta domowe z obowiązku stałego nad nim nadzoru.

W zasadzie w skardze Prokurator w sposób mało precyzyjny określił, na czym miałyby polegać przedmiotowe naruszenie. Skarżący nie wykazał dokładnie na czym to naruszenie miałyby polegać, poza tym iż powtórzono regulacje prawne w określonym zakresie.

V. Zarzut wskazania podmiotów, które zobowiązane są do ponoszenia kosztów deratyzacji.

Obowiązki jakie określiła Rada Gminy wynikały z art. 22 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 roku o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych ludzi, w którym na właściciela, posiadacza lub zarządzającego nieruchomością nałożono obowiązek zwalczania gryzoni, insektów, szkodników. W tym aspekcie przytoczenie tego obowiązku, dla zapewnienia komunikatywności tekstu stało się uzasadnione.

W związku z okolicznością, iż główne zarzuty Skarżącego prowadzą się do powtórzeń określonych przepisów ustawy, zasadne jest przytoczenie treści wyroku WSA w Łodzi z dnia 7 marca 2018 roku (II SA/Łd 94/18) z godnie z którym: *„Naruszenie techniki prawodawczej nie stanowi automatycznie sprzeczności uregulowań zaskarżonego aktu z prawem. Powtórzenie w regulaminie ustawowych regulacji sam w sobie nie rodzi jeszcze potencjalnie ujemnych skutków dla adresatów regulaminu, a więc nie ma charakteru naruszenia prawa.”*

W załączeniu:

- skarga,
- odpis odpowiedzi na skargę.